

Barbora Kvasnovská

Ilustrovala Barbora Brůnová

DRÁČEK DRÁPEK

A CESTA DO LÁVOVÉ HORY

Dráček Drápek a cesta do Lávové hory

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ **pointa**

Barbora Kvasnovská
Dráček Drápek a cesta do Lávové hory

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

DRÁČEK DRÁPEK A CESTA DO LÁVOVÉ HORY

Barbora Kvasnovská

Ilustrovala Barbora Brůnová

● ■ **pointa**

DRÁČEK DRÁPEK A CESTA DO LÁVOVÉ HORY

V prvním díle se vylíhl malý dráček Drápek, byl celý zlatý, jen jeden jediný dráp měl zelený. Se svou maminkou doputoval do dračí říše, která se jmenuje Království ohně. Jednoho dne uviděl na větvi sedět draka. Po chvilce povídání zjistil, že se jmenuje Plamínek a neumí létat, protože se narodil s nemocným křídlem. Velmi rychle se z nich stali nejlepší kamarádi a zažili spolu spoustu dobrodružství.

V Království ohně žil také Velký Stříbrný drak, ochránce všech draků a celé říše. Když poznal Drápka, hned si všiml, že je na něm něco zvláštního, a začal ho učit všemu, co on sám znal. Letěli spolu do Lávové hory, ve které je ukryta Kouzelná kniha s veškerou dračí historií, kouzly a vědomostmi. Drápek byl opravdu velmi nadaný žák. V knize si všiml jednoho kouzla, díky němuž se mu podařilo téměř úplně vyléčit Plamínkovo nemocné křídlo.

Stříbrný si vybral Drápka jako svého nástupce a ochránce dračí říše. Při velkém útluku, když se schází všichni draci, aby spolu zpívali dračí písně, oznámil celému království, že nastal čas, aby svou roli předal Drápkovi. Proto se nyní Drápek, Stříbrný a Plamínek vydávají na cestu do Lávové hory, aby se zde Drápek učil dračím vědomostem a připravil se tak na novou roli.

PŘÍPRAVA NA DLOUHOU CESTU

Stříbrný se postavil mezi Drápka a Plamínka, objal je svými křídly, aby se necítily tak ztraceně, a kývl na ně. „Tak co, jste připraveni na velké dobrodružství?“ mrkl na oba a usmál se.

Plamínek a Drápek se na něho zazubili a oba radostně kývali hlavou. Strach jako by z nich odpadl a vystřídalo ho vzrušení z něčeho nového a neznámého.

Druhý den se Drápek a Plamínek začali chystat na dlouhou cestu. Oba byli nadšení, ale taky se trochu báli, co je čeká. Obešli celou vesnici, aby se rozloučili. Sice to nebylo napořád, ale bylo jim jasné, že se s nimi dlouhou dobu neuvidí. Nejtěžší bylo rozloučení s maminkou.

Drápek moc dobře věděl, že i když se maminka usmívá, aby mu dodala odvalu, nejraději by měla svého malého dráčka pořád nablízku. Maminka ani Drápek na sobě nedali znát, jak moc těžké pro ně bude odloučení, neboť věděli, že se zase uvidí a celou tu dobu se na sebe budou těšit.

Když se Drápek a Plamínek se všemi rozloučili, Stříbrný rozhodl, že pro všechny bude nejlepší, když se co nejrychleji vydají na cestu.

Ještě naposledy všem zamávali a vzlétli. Drápek chtěl mamince ukázat, že už je velký a statečný drak, tak se ještě v letu otočil a usmál se na ni. Začal přemýšlet, jestli to celé byl dobrý nápad a jestli skutečně mají odletět. Ale i na toto byl Stříbrný připravený a začal hned oběma dráčkům vyprávět, jak daleko poletí a kde se po cestě zastaví, kde rostou dobré maliny a kde je ukrytý strom s tím nejlepším medem, jaký kdy ochutnal. Všichni draci totiž mají rádi med a zvláště Drápek a Plamínek, kteří byli schopni pro něj vylézt na nejvyšší strom v okolí, usadit se v jeho koruně a jíst celý den.

Letěli už nějakou dobu, když vtom najednou Plamínek povídá: „Už na mě spadly asi tři kapky, myslím, že začíná pršet. Měli bychom slétnout dolů a někde se schovat.“

A měl pravdu, protože než to dořekl, spustil se takový liják, že Stříbrný usoudil, že bude opravdu lepší, když slétnou dolů a někde to přečkají. Věděl, že mají před sebou několik dnů letu a draci v dešti tak dlouho v kuse letět nemohou.

Zamířili tedy k nejbližší skupině stromů, které, jak zjistili, ukrývaly jeskyni, jejíž vchod byl obklopen větvemi. Díky nim na ně přes husté jehličí vůbec nepršelo. Nahrnuli si pod sebe jehličí z popadaných větví, aby je zahrálo, protože není nic horšího, než když je drakovi zima.

Drápek se podíval na Plamínka a začal se smát: „Vypadáš jako po srážce s vodním drakem, kdyby ses viděl!“

Plamínek mu na to chtěl něco říct, ale v tu chvíli ho nenapadlo vůbec nic kromě toho, že vodní draci neexistují.

Drápek měl úplnou pravdu, všichni tři byli celí mokří. Stříbrný usoudil, že déšť určitě hned tak neskončí, a proto porazil nejbližší strom a už už chtěl začít chrlit oheň. Vtom si však uvědomil, že asi bude lepší, když to nechá na Drápkovi a Plamínkovi. Zabaví se a on se aspoň podívá, jak dobře umí oba draci zacházet s ohněm. Nejdřív se jim to moc nedařilo, jak byli promočení, ale nakonec jim z pusy šly takové plameny, že se až sami divili. Kmen konečně začal hořet. Všichni tři se schoulili k ohni a usnuli, jelikož v takovém dešti se ani nic jiného dělat nedalo.

DEŠTĚ

Už několik dní v kuse přšelo. Drápek a Plamínek celou dobu nemysleli na nic jiného než jak se zahřát. Raději by kolem sebe všude měli oheň než vodu, ale s tím nemohli nic dělat, počasí ovládnout neuměli. Drápek se podíval na svého kamaráda a doufal, že vymyslí nějakou zábavu, protože z toho deště už byl celý rozmrzelý a nic se mu nechtělo. Už dlouho byli buď zalezlí pod stromy, nebo našťvaně chodili či létali kolem a měli pocit, jako by ten déšť už nikdy neměl skončit.

Plamínek seděl na stromě a trénoval chrlení ohně, ve kterém se neustále zdokonaloval. Nejdřív se pořádně nadechl a vydechl černý kouř a pak vyšlehl obrovský plamen. Drápek, který taky skvěle uměl chrlit oheň, ačkoli na Plamínka neměl, přistál na stromě a sedl si na větev vedle něj. Plamínek zrovna zkoušel udržet oheň co nejdéle a nechtěl to přerušovat. Když už mu došel dech, celý udýchaný se obrátil na Drápka a řekl:

„To je děs, to počasí, že? Už prší snad sto let.“

Drápek přikývl.

„Co tak něco podniknout? Nechci být pořád zalezlý, už se začínám nudit. Trénoval jsem létání v dešti a nad mraky, ale to už mě taky nebaví, po chvílce mám křídla úplně promočená a těžká. Oheň jsem chrlil včera celý den, jen abych se zahřál, a teď už opravdu nevím, co dělat,“ postěžoval si Drápek.

Plamínek kývl na souhlas. „Pojďme někam,“ navrhl.

A Drápek nadšeně dodal: „Co třeba ta stará opuštěná jeskyně za lesem, mohlo by tam být něco zajímavého k prozkoumání. Co myslíš?“

„To nevím, ale můžeme se tam jít podívat.“

Mrkli na Stříbrného a ten jim kývl na souhlas.

Plamínek se podíval na Drápka a povídá: „Ale je to docela daleko,“ skoro jako by se mu ani nechtělo.

„Máme snad něco jiného na práci? Aspoň se nebudeme nudit,“ řekl Drápek a vydali se na cestu. Prošli kolem velkého potoka, který byl tím deštěm natolik rozvodněný, že teď připomínal divokou řeku.

„Podívej,“ prohlásil Plamínek, „tady obvykle rostou borůvky, ale teď je to celé pod vodou. Jestli bude pršet ještě pár dní, budeme se snad muset naučit plavat.“

Drápek se zasmál.

